Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
JÁN MAZÁK
12 päivänä heinäkuuta 2012 [1]

Asia C-534/10 P

Brookfield New Zealand Ltd
Elaris SNC
vastaan
yhteisön kasvilajikevirasto (YKLV)

ja Schniga GmbH

Yhteisön kasvilajikevirasto — Asetus (EY) N:o 2100/94 — YKLV:lle annettu harkintavalta — Uuden, viruksettoman kasviaineiston esittäminen tekniseen tutkimukseen

I Johdanto

1. Nyt käsiteltävällä valituksella Brookfield New Zealand Limited (jäljempänä Brookfield) ja Elaris SNC (jäljempänä Elaris) (eli yhdessä valittajat) ovat vaatineet unionin tuomioistuinta kumoamaan asiassa T-135/08 Schniga vastaan YKLV – Elaris ja Brookfield New Zealand (Gala Schnitzer) annetun tuomion [2] (jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin (kuudes jaosto) kumosi yhteisön kasvilajikeviraston (jäljempänä YKLV tai virasto) valituslautakunnan 21.11.2007 tekemän päätöksen, jolla myönnettiin yhteisön kasvinjalostajanoikeus Gala Schnitzer -omenalajikkeelle (asiat A 003/2007 ja A 004/2007) (jäljempänä riidanalainen päätös).

2. Valituksessa on ensisijaisesti kyse siitä, onko unionin yleinen tuomioistuin tulkinnut oikein YKLV:lle annetun harkintavallan laajuutta katsoessaan, että tällä oli kasvinjalostajanoikeutta koskevan hakemusmenettelyn nojalla oikeus sallia uuden kasviaineiston esittäminen teknistä tutkimusta varten.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

3. Yhteisön kasvilajikeoikeuksia koskevista säännöistä oli tosiseikkojen tapahtumahetkellä säädetty yhteisön kasvinjalostajanoikeuksista 27.7.1994 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 2100/94, [3] sellaisena kuin se on muutettuna neuvoston asetuksella (EY) N:o 2506/95 [4] (jäljempänä asetus N:o 2100/94).

1 — Alkuperäinen kieli: englanti.

2 — Asia T-135/08, tuomio 13.9.2010 (Kok., s. II-5089).

3 — EYVL L 227, s. 1.

4 — Yhteisön kasvinjalostajanoikeuksista annetun asetuksen (EY) N:o 2100/94 muuttamisesta 25.10.1995 annettu asetus (EYVL L 258, s. 3).

4. Asetuksen N:o 2100/94 10 artiklan, jonka otsikkona on ”Uutuus”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Lajike katsotaan uudeksi, jos 51 artiklan mukaisesti vahvistettuna hakemuksen jättöpäivänä lajikeosia tai lajikkeen korjattua aineistoa ei ole jalostajan toimesta tai hänen suostumuksellaan 11 artiklassa tarkoitetussa merkityksessä myyty tai muutoin luovutettu kolmansille lajikkeen viljelemiseksi:

a) yhteisön alueella yli yhteen vuoteen edellä mainitusta päivämäärästä,

– –.”

5. Asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan, jonka otsikkona on ”Tekninen tutkimus”, 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Virasto vahvistaa yleisin säännöin tai yksittäistapauksissa hakemuksesta tekniseen tutkimukseen tarkoitetun aineiston esittämiselle ajan ja paikan sekä vertailunäytteet samoin kuin tämän aineiston ja näiden näytteiden laadun ja määrän.”

6. Asetuksen N:o 2100/94 61 artiklassa luetellaan tilanteet, joissa kasvinjalostajanoikeushakemus on hylättävä. Käsiteltävänä olevan asian kannalta olennaisilta osin siinä säädetään seuraavaa:

”1. Virasto hylkää heti kasvinjalostajanoikeushakemuksen, jos se huomaa, että hakija:

– –

b) ei ole noudattanut yleistä sääntöä tai 55 artiklan 4 ja 5 kohdan mukaista yksittäistä pyyntöä vahvistetussa määräajassa, mikäli virasto ei ole hyväksynyt aineiston esittämättä jättämistä

– –.”

7. Asetuksen N:o 2100/94 73 artiklassa, jonka otsikkona on ”Kanteen nostaminen valituslautakuntien päätöksistä”, säädetään seuraavaa:

”1. Valituslautakuntien kanteita koskevista päätöksistä voidaan nostaa edelleen kanne yhteisön tuomioistuimessa.

2. Kanteen perustana voi olla puuttuva toimivalta, olennaisen menettelymääräyksen rikkominen, perustamissopimuksen, tämän asetuksen tai niiden soveltamista koskevien oikeussääntöjen rikkominen tai harkintavallan väärinkäyttö.

3. Yhteisön tuomioistuimella on toimivalta peruuttaa kanteen kohteena oleva päätös tai muuttaa sitä.

4. Kanteen voi nostaa kuka tahansa menettelyn osapuolista, jonka vaatimukset on kokonaan tai osittain hylätty.

– –.”

8. Asetuksen N:o 2100/94 80 artiklan, jonka otsikkona on ”Menetetyn määräajan palauttaminen”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kun kasvinjalostajan oikeuksien hakija tai omistaja tai jokin muu viraston menettelyn osapuoli ei ole, poikkeuksellisissa olosuhteissa osoittamastaan huolellisuudesta huolimatta, pystynyt noudattamaan määräaikaa viraston suhteen, hänelle voidaan pyynnöstä palauttaa hänen oikeutensa, jos noudattamatta jättäminen on tämän asetuksen nojalla suoraan aiheuttanut oikeuden tai muutoksenhakumahdollisuuden menettämisen.”

III Tosiseikat

9. Oikeudenkäynnin perustana olevat tosiseikat esitetään valituksenalaisessa tuomiossa seuraavasti:

”1. Konsortium Südtiroler Baumschuler (KSB), jonka seuraaja kantaja [Schniga] on, teki 18.1.1999 [YKLV:lle] [asetuksen N:o 2100/94] nojalla yhteisön kasvinjalostajanoikeutta koskevan hakemuksen.

2. Tämä hakemus rekisteröitiin numerolla 1999/0033.

3. Yhteisön kasvinjalostajanoikeutta haettiin (Malus Mill) Gala Schnitzer -omenalajikkeelle.

4. YKLV antoi asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun teknisen tutkimuksen suorittamisen Bundessortenamtin (Saksan liittovaltion kasvilajikeviraston) tehtäväksi.

5. YKLV pyysi 26.1.1999 päivätyssä kirjeessä, joka oli osoitettu KSB:n edustajalle, KSB:tä esittämään YKLV:lle ja Bundessortenamtille teknistä tutkimusta varten tarvittavan aineiston eli kymmenen lepotilassa olevaa versoa varrentamista varten 1.3. ja 15.3.1999 välisenä aikana. YKLV myös täsmensi, että KSB:n oli noudatettava kaikkia aineiston lähettämiseen sovellettavia kasvien terveyttä koskevia vaatimuksia ja tullimääräyksiä.

6. Bundessortenamt vastaanotti tämän aineiston 9.3.1999.

7. YKLV ilmoitti 25.3.1999 päivätyssä kirjeessä, joka oli osoitettu KSB:n edustajalle, vastaanottaneensa pyydetyn aineiston ja totesi, että tämä aineisto oli esitetty Bundessortenamtille hyväkuntoisena ja määräajassa, mutta että sen mukana ei ollut kasvien terveystodistusta. Se pyysi KSB:tä huolehtimaan siitä, että tämä välttämätön asiakirja toimitetaan mahdollisimman pian.

8. KSB lähetti 23.4.1999 Bundessortenamtille eurooppalaisen kasvipassin ja täsmensi, että sen myöntänyt viranomainen eli Bolzanon autonomisen provinssin kasvinsuojeluvirasto (Italia) oli maininnut, että tämä asiakirja käy kasvien terveystodistuksesta.

9. Bundessortenamt ilmoitti 3.5.1999 lähetetyssä sähköpostissa KSB:lle, että aineisto oli saapunut määräajassa, että se oli asianmukainen ja että toimitettu eurooppalainen kasvipassi oli riittävä teknistä tutkimusta varten ja sen määrittämistä varten, täyttyvätkö yhteisön kasvinjalostajanoikeuden myöntämistä koskevat aineelliset edellytykset. Se pyysi kuitenkin kopiota virallisesta todistuksesta, jossa vahvistetaan, että esitetyssä aineistossa ei ole virusta.

10. KSB ilmoitti vuonna 2001 Bundessortenamtille, että sen oli mahdotonta toimittaa pyydetty kasvien terveystodistus, koska oli käynyt ilmi, että maaliskuussa 1999 teknistä tutkimusta varten toimitetussa aineistossa oli latentti virus.

11. Bundessortenamt ilmoitti 4.5.2001 lähetetyssä sähköpostissa YKLV:lle aikomuksestaan hävittää infektoitunut aineisto juurineen, jotta voitaisiin välttää tartunnan leviäminen muihin kasveihin, ja ehdotti sille, että se pyytäisi KSB:tä esittämään uuden aineiston, jossa ei ole virusta, jotta tekninen tutkimus voitaisiin aloittaa uudelleen.

12. YKLV antoi 8.5.2001 lähetetyssä sähköpostissa, joka oli osoitettu Bundessortenamtille, suostumuksensa infektoituneen aineiston hävittämiseen juurineen ja päätti pyytää KSB:tä esittämään uutta aineistoa, jossa ei ole virusta, maaliskuuksi 2002. Se totesi myös, että koska aineiston esittämistä koskevissa ohjeissa ei ollut täsmennetty, että aineistossa ei saanut olla virusta, vaan niissä oli ainoastaan täsmennetty, että KSB:n oli noudatettava eurooppalaisen kasvipassin vaatimuksia, KSB:n ei voitu katsoa olevan vastuussa tilanteesta ja että olisi epäoikeudenmukaista hylätä Gala Schnitzer -lajiketta koskeva hakemus ja että ehdotettu ratkaisu vaikutti näin ollen parhaalta ratkaisulta.

13. YKLV ilmoitti 13.6.2001 lähetetyssä sähköpostissa KSB:lle, että koska sen kasvien toimittamista ja kasvien terveydentilaa koskevat ohjeet eivät olleet riittävän selviä, se oli yhdessä Bundessortenamtin kanssa päättänyt sallia KSB:n esittävän Bundessortenamtille maaliskuussa 2002 uutta aineistoa, jossa ei ole virusta ja jonka mukana on kasvien terveystodistus, jossa vahvistetaan, ettei aineistossa ole virusta, jotta Gala Schnitzer -lajiketta koskevan hakemuksen tutkiminen voitaisiin aloittaa uudelleen.

14. Uuden teknisen tutkimuksen päätyttyä Bundessortenamt totesi 16.12.2005 päivätyssä loppukertomuksessaan, että Gala Schnitzer -lajike erosi lähimmästä viitelajikkeena käytetystä lajikkeesta eli Baigent-lajikkeesta lisäominaisuuden ’Hedelmä: juovien leveys’ perusteella.

15. Väliintulijat, Elaris SNC ja Brookfield New Zealand Ltd, jotka ovat Baigent-lajiketta koskevan kasvinjalostajanoikeuden käyttöluvan haltija ja tämän kasvinjalostajanoikeuden haltija, esittivät 5.5.2006 asetuksen N:o 2100/94 59 artiklan nojalla YKLV:lle vastalauseet Gala Schnitzer -lajiketta koskevan kasvinjalostajanoikeuden myöntämistä vastaan.

16. Vastalauseet perustuivat (Malus Mill) Baigent -omenalajiketta koskevaan aikaisempaan oikeuteen.

17. Vastalauseiden tueksi vedottiin yhtäältä asetuksen N:o 2100/94 61 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun perusteeseen, koska sen, ettei kantaja ollut noudattanut tekniseen tutkimukseen tarkoitetun aineiston esittämistä koskevia ehtoja, sellaisina kuin ne oli määritelty YKLV:n 26.1.1999 ja 25.3.1999 päivätyissä kirjeissä, olisi pitänyt johtaa siihen, että YKLV olisi hylännyt Gala Schnitzer -lajiketta koskevan hakemuksen, ja toisaalta asetuksen N:o 2100/94 7 artiklassa tarkoitettuun perusteeseen, koska Gala Schnitzer -lajike ei eroa Baigent-lajikkeesta.

18. YKLV:n johtaja hyväksyi 14.12.2006 lisäominaisuuden ’Hedelmä: juovien leveys’ Gala Schnitzer -lajikkeen erotettavuuden määrittämistä varten.

19. Komitea, joka on toimivaltainen ratkaisemaan yhteisön kasvinjalostajanoikeuksien myöntämistä koskevat vastalauseet (jäljempänä komitea), myönsi 26.2.2007 tekemillään päätöksillä EU 18759, OBJ 06-021 ja OBJ 06-022 haetut oikeudet Gala Schnitzer -lajikkeelle ja hylkäsi vastalauseet.

20. Väliintulijat valittivat 11.4.2007 näistä kolmesta päätöksestä asetuksen N:o 2100/94 67–72 artiklan nojalla YKLV:n valituslautakuntaan.

21. Valituslautakunta kumosi [riidanalaisella päätöksellä] päätöksen, jolla myönnettiin yhteisön kasvinjalostajanoikeus Gala Schnitzer -lajikkeelle, ja päätökset, joilla hylättiin vastalauseet, ja hylkäsi itse Gala Schnitzer -lajiketta koskevan hakemuksen. Se katsoi erityisesti, että asetuksen N:o 2100/94 61 artiklan 1 kohdan b alakohta ei mahdollistanut sitä, että YKLV sallii KSB:n

esittävän uutta aineistoa, koska KSB ei ollut noudattanut asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan mukaista yksittäistä pyyntöä, jossa YKLV oli kehottanut sitä toimittamaan kasvien terveystodistuksen, jossa vahvistetaan, että esitetyssä aineistossa ei ole virusta.”

IV Unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettu kanne ja valituksenalainen tuomio

10. Schniga nosti 4.4.2008 jättämällään kannekirjelmällä riidanalaista päätöstä koskevan kumoamiskanteen unionin yleisessä tuomioistuimessa.

11. Brookfield ja Elaris, jotka ovat valittajina nyt esillä olevassa asiassa, osallistuivat asian käsittelyyn unionin yleisessä tuomioistuimessa YKLV:a tukevina väliintulijoina.

12. Kumoamiskanteen tueksi oli esitetty kolme kanneperustetta: i) väliintulijoiden YKLV:lle osoittamien vastalauseiden tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttuminen, ii) asetuksen N:o 2100/94 61 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 62 artiklan rikkominen sekä iii) asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan rikkominen.

13. Unionin yleinen tuomioistuin jätti ensimmäisen kanneperusteen tutkimatta, koska se oli esitetty ensimmäisen kerran vasta siellä, ja tarkasteli sen jälkeen, onko kolmas kanneperuste, jonka mukaan valituslautakunta oli rikkonut asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohtaa, otettava tutkittavaksi. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 39 kohdassa, että valituslautakunta oli YKLV:n 26.1. ja 25.3.1999 päivättyjä kirjeitä arvioidessaan suorittanut oikeudellisen arvioinnin, joka oli riitautettavissa kyseisessä oikeudenkäynnissä. Unionin yleinen tuomioistuin totesi näin ollen, että kolmas kanneperuste on otettava tutkittavaksi.

14. Asiakysymyksen osalta unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli ensin kolmatta kanneperustetta. Tältä osin se hylkäsi valituslautakunnan riidanalaiseen päätökseen ottaman kannan, jonka mukaan YKLV:lla ei asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan nojalla ollut valtuuksia sallia uuden aineiston esittämistä teknistä tutkimusta varten.

15. Täsmentäessään YKLV:lle asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdassa annettua harkintavaltaa unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa, että tähän harkintavaltaan kuuluu YKLV:n oikeus kyseisen säännöksen mukaisesti täsmentää – jos se pitää sitä yksittäisessä tapauksessa tarpeellisena – yhteisön kasvinjalostajanoikeutta koskevan hakemuksen tutkimisen edellytyksiä, mikäli tässä lainkohdassa asetettu määräaika, jossa tämän kasvinjalostajanoikeutta koskevan hakemuksen tekijän on vastattava sille osoitettuun yksittäiseen pyyntöön, ei ole päättynyt. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 64 kohdassa erityisesti, että on hyvän hallinnon periaatteen ja menettelyn sujuvuuden ja tehokkuuden turvaamisen tarpeen mukaista, että kun YKLV toteaa, että sen havaitsema epätarkkuus voidaan korjata, sillä on mahdollisuus jatkaa sille jätetyn hakemuksen tutkimista. Kuten lisäksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 65 kohdassa, YKLV voi harkintavaltansa avulla varmistua siitä, että sen esittämät yksittäiset pyynnöt ovat selviä ja että hakijat voivat saada yksiselitteisesti tietoonsa oikeutensa ja velvollisuutensa.

16. Käsiteltävänä olleen asian taustalla olevien ja sen kannalta merkityksellisten tosiseikkojen arvioinnin perusteella unionin yleinen tuomioistuin totesi, että valituslautakunta on tulkinnut väärin YKLV:lle asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdassa annetun harkintavallan laajuutta katsoessaan, että YKLV oli rikkonut kyseisen asetuksen 61 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, koska se on sallinut KSB:n esittää uutta aineistoa, vaikka sillä oli tämän säännöksen nojalla velvollisuus hylätä KSB:n tekemä hakemus heti todettuaan, ettei tämä ollut noudattanut yksittäistä pyyntöä.

17. Todettuaan, ettei toista kanneperustetta ollut tarpeen tutkia, ja hylättyään väliintulijoiden hakemuksen riidanalaisen päätöksen muuttamisesta unionin yleinen tuomioistuin näin ollen hyväksyi kanteen ja kumosi riidanalaisen päätöksen.

V Asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

18. Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin kumoaa valituksenalaisen tuomion ja palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen uudelleen ratkaistavaksi tai toissijaisesti hylkää Schnigan nostaman kanteen ja siten pysyttää YKLV:n valituslautakunnan riidanalaisen päätöksen. Valittajat vaativat lisäksi, että unionin tuomioistuin velvoittaa vastaajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19. YKLV ja Schniga vaativat, että unionin tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

VI Valitus

20. Valittajat vetoavat kahteen valitusperusteeseen, joissa molemmissa riitautetaan unionin yleisen tuomioistuimen arviointi Schnigan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämästä kolmannesta kanneperusteesta.

21. Ensimmäisessä valitusperusteessa esitetään, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt jättää tutkimatta Schnigan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämä kolmas kanneperuste ja että unionin yleinen tuomioistuin oli rikkonut asetuksen N:o 2100/94 73 artiklan 2 kohtaa, koska se oli lainvastaisesti tutkinut uudelleen valituslautakunnan arvioimat tosiseikat. Toisessa, moniosaisessa valitusperusteessaan valittajat väittävät, että tulkitsemalla väärin YKLV:lle annetun harkintavallan laajuutta unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohtaa, luettuna yhdessä saman asetuksen 61 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 80 artiklan kanssa.

A *Ensimmäinen valitusperuste*

1. Asianosaisten pääasialliset perustelut

22. Valittajat esittävät ensimmäisessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin ylitti asetuksen N:o 2100/94 73 artiklan 2 kohdassa määritellyn toimivaltansa, kun se Schnigan kolmannen kanneperusteen osalta tutki uudelleen valituslautakunnan arvioimat tosiseikat. Mainitussa säännöksessä määritelty uudelleen tutkimisen laajuus rajoittuu valituslautakunnan päätöksen laillisuuden uudelleen tutkimiseen, ja se voi koskea ainoastaan oikeuskysymyksiä ja harkintavallan väärinkäyttöä.

23. Unionin yleisen tuomioistuimen ei näin ollen olisi pitänyt tutkia uudelleen valituslautakunnan arviointia 26.1. ja 25.3.1999 päivättyjen kirjeiden sisällöstä ja merkityksestä. Jos unionin yleinen tuomioistuin olisi hyväksynyt valituslautakunnan arvioinnin tosiseikoista, se ei olisi voinut päätyä siihen lopputulokseen, että YKLV saattoi toukokuussa 2001 yhä käyttää asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan mukaista mahdollisuutta korjata aiempien pyyntöjensä epätarkkuus.

24. YKLV ja Schniga eivät hyväksy väitettä siitä, että unionin yleinen tuomioistuin olisi ylittänyt toimivaltansa. Ne väittävät erityisesti, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan ainoastaan unionin yleinen tuomioistuin on toimivaltainen määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston ja arvioimaan todistusaineistoa. Tästä seuraa, että vaikka unionin tuomioistuin

toteaisikin, että yleinen tuomioistuin oli tutkinut arvioituja tosiseikkoja uudelleen, tällainen uudelleen tutkiminen kuului silti yleisen tuomioistuimen toimivaltaan. YKLV:n ja Schnigan mukaan unionin yleinen tuomioistuin kuitenkin tutki valituksenalaisen tuomion osalta uudelleen nimenomaan valituslautakunnan oikeudellisen luonnehdinnan tosiseikoista eikä sen arviointeja tosiseikoista.

2. Arviointi

25. Ensimmäinen valitusperuste vaikuttaa perustuvan väärinkäsitykseen siitä toimivallasta, joka unionin yleisellä tuomioistuimella asetuksen N:o 2100/94 73 artiklan 2 kohdan nojalla on tutkia uudelleen valituslautakunnan päätösten laillisuutta.

26. Vaikka unionin tuomioistuin onkin vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan toimivaltainen käsittelemään valitusasioissa uudelleen vain oikeuskysymyksiä, asiassa Schräder vastaan YKLV annetusta tuomiosta käy tässä yhteydessä selvästi ilmi, että unionin yleisen tuomioistuimen toimivaltaan valituslautakunnan päätösten laillisuuden arvioinnissa sitä vastoin kuuluu oikeus merkityksellisen tosiseikaston määrittämiseeen ja arviointiin sekä todistusaineiston arviointiin.[5]

27. Tässä yhteydessä on myös huomattava, että asetuksen N:o 2100/94 73 artiklaa muutettiin asetuksella N:o 2506/95 erityisesti, jotta kasvilajikkeita koskevan yhteisön järjestelmän mukaiset valitusmenettelyt saataisiin yhdenmukaistettua yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 63 artiklan 2 kohdan mukaisten järjestelyiden kanssa, jotka koskevat unionin yleisen tuomioistuimen mahdollisuutta tutkia uudelleen sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) valituslautakuntien päätösten laillisuus.[6]

28. Sen tulkinnan mukaan, jonka unionin tuomioistuin on esittänyt asetuksen N:o 40/94 63 artiklan 2 kohdasta ja joka näin ollen soveltuu asetuksen N:o 2100/94 73 artiklaan, unionin yleinen tuomioistuin voi valvoa täysin SMHV:n valituslautakuntien päätösten laillisuutta tutkimalla tarvittaessa, onko näiden lautakuntien luonnehdinta tosiseikoista oikeudellisesti luotettava vai ovatko ne arvioineet niille esitettyjä tosiseikkoja virheellisesti.[7]

29. Tästä seuraa, että asetuksen N:o 2100/94 73 artiklan 2 kohdan rikkomista koskeva ensimmäinen kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

B *Toinen valitusperuste*

1. Asianosaisten pääasialliset perustelut

30. Valittajat esittävät toisessa valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut väärin sen harkintavallan laajuutta, joka YKLV:lle on annettu asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdassa, luettuna yhdessä saman asetuksen 61 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 80 artiklan kanssa. Valittajat luettelevat tältä osin useita virheellisiä arviointeja tai virheellisiä olettamuksia, joita ne katsovat unionin yleisen tuomioistuimen tehneen valituksenalaisessa tuomiossa, koska se oli mainitulla tavalla tulkinnut väärin YKLV:n harkintavallan.

5 — Ks. asia C-38/09 P, Schräder v. YKLV, tuomio 15.4.2010 (Kok., s. I-3209, 69 kohta) sekä kyseisessä asiassa esittämäni ratkaisuehdotuksen 20–23 kohta.

6 — EYVL 1994, L 11, s. 1; ks. asetuksen N:o 2506/95 johdanto-osan kolmas perustelukappale.

7 — Ks. erityisesti asia C-16/06 P, Les Éditions Albert René v. SMHV, tuomio 18.12.2008 (Kok., s. I-10053, 38 ja 39 kohta).

31. Näin ollen valittajat väittävät erityisesti, että unionin yleinen tuomioistuin erehtyi katsoessaan, että YKLV:lla on oikeus esittää yksittäisiä pyyntöjä, jotka koskevat paitsi tietyssä määräajassa esitettävän aineiston laatua, myös laatua osoittavia asiakirjatodisteita. Valittajien mielestä sitä vastoin asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut yksittäiset pyynnöt saavat kuitenkin koskea vain pelkkää aineistoa.

32. Seuraavaksi valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin teki virheen katsoessaan, että YKLV:lla oli oikeus jakaa yksittäiset pyyntönsä kahdeksi itsenäiseksi ja toisistaan riippumattomaksi pyynnöksi, joista toinen koskee itse aineistoa ja toinen laatua osoittavia asiakirjatodisteita, kuten terveystodistuksen esittämistä.

33. Valittajien mielestä unionin yleinen tuomioistuin toimi myös asetuksen N:o 2100/94 61 artiklan 1 kohdan b alakohdan vastaisesti, kun se katsoi, että YKLV:lla oli oikeus sallia uuden, viruksettoman aineiston esittäminen sen jälkeen, kun määräaika kyseisen aineiston esittämiselle oli päättynyt ja kun oli ehdottoman selvää, että kyseisessä aineistossa oli virus. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, ettei ilmaisua ”mahdollisimman pian”, jota käytettiin jo esitettyä aineistoa koskevan puuttuvan terveystodistuksen lähettämistä koskevassa pyynnössä, voitu tulkita määräajaksi eikä ainakaan asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun yksittäisen pyynnön osalta päättyneeksi määräajaksi, joten hakemus oli hylättävä mainitun asetuksen 61 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti.

34. Unionin yleinen tuomioistuin teki lisäksi virheen olettaessaan, että YKLV:lla oli yksittäisten pyyntöjensä oikeudellisen tarkkuuden ja selkeyden suhteen täysi harkintavalta, joka on tuomioistuinvalvonnan ulkopuolella. Unionin yleinen tuomioistuin erehtyi tässä yhteydessä katsoessaan, että kysymykset siitä, oliko tällaisten pyyntöjen tulkinnassa toimittu vilpittömässä vai vilpillisessä mielessä, olivat merkityksettömiä. Se ei myöskään tarkistanut asetuksen N:o 2100/94 80 artiklan mukaisia, menetetyn määräajan palauttamista koskevan menettelyn edellyttämiä aikarajoja, joita YKLV ei selvästikään ollut noudattanut.

35. YKLV puolestaan väitti kantanaan aina olleen, että sillä oli oikeus sallia hakijan esittää uudestaan kasviaineistoa, sillä kyseinen yksittäinen pyyntö (26.1.1999 päivätty kirje) ei ollut riittävän täsmällinen. Arvioitaessa YKLV:n esittämiä pyyntöjä nyt käsiteltävässä asiassa on pidettävä mielessä täsmällisten ohjeiden merkitys oikeusvarmuuden periaatteen kannalta.

36. Esitettävän kasviaineiston laatuun liittyvistä pyynnöistä YKLV toteaa, että vasta aineiston toimittamisen määräajan päättymisen ja aineiston toimittamisen jälkeen oli tehty selväksi, ettei toimitettava kasviaineisto saanut sisältää viruksia. 26.1.1999 esitetty pyyntö ei ollut tältä osin ollut riittävän selvä.

37. YKLV:n mielestä ei siksi voida katsoa, ettei KSB olisi noudattanut asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan mukaista pyyntöä, eikä KSB:n hakemuksen hylkäämiselle asetuksen N:o 2100/94 61 artiklan 1 kohdan nojalla siksi ollut perusteita.

38. Asiakirjoja koskevien pyyntöjen osalta YKLV yhtyy unionin yleisen tuomioistuimen näkemykseen siitä, että ennen kuin hakemus on mahdollista hylätä asiaankuuluvien asiakirjojen esittämättä jättämisen perusteella, pyynnön on oltava selvä, mikä koskee myös täsmällistä määräaikaa.

39. YKLV väittää lisäksi, että asetuksen N:o 2100/94 80 artiklassa säädetty, menetetyn määräajan palauttamista koskeva menettely ei ollut sovellettavissa esillä olevan asian olosuhteissa, sillä ilmaus ”mahdollisimman pian” ei ollut riittävän täsmällinen osoittamaan määräaikaa, johon mennessä hakijan olisi pitänyt toimia. Vaikka kyseistä ilmausta pidettäisiinkin riittävän täsmällisenä, asetuksen N:o 2100/94 80 artiklaa ei silti voitaisi soveltaa tapauksissa, joissa myöhästymisen on aiheuttanut YKLV, kuten nyt esillä olevassa tapauksessa, kun se ei ole antanut selviä ohjeita 26.1.1999 päivätyssä kirjeessään.

40. YKLV on lopuksi samaa mieltä unionin yleisen tuomioistuimen kanssa siitä, että arvioitaessa YKLV:lle asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdassa annettua harkintavaltaa on merkityksetöntä, onko hakija toiminut vilpittömässä vai vilpillisessä mielessä.

41. YKLV, joka kiistää kaikki valittajien perustelut, toteaa näin ollen, että valittajien esittämä toinen kanneperuste on kokonaisuudessaan perusteeton.

42. Schniga korostaa sitä, että – toisin kuin valittajat väittävät – suojaa koskevien hakemusten tieteellinen ja tekninen monitahoisuus huomioon ottaen YKLV:lla väistämättä on asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan nojalla laaja harkintavalta tehtäviensä hoitamisessa. Siten YKLV:lla on mahdollisuus – jos se ei omasta mielestään ole antanut riittävän selviä ohjeita testattavan kasviaineiston terveysvaatimuksista, kuten esillä olevassa tapauksessa on käynyt – hyväksyä asetuksen N:o 2100/94 61 artiklan 1 kohdan b alakohdassa mainittu ”esittämättä jättäminen” sallimalla valittajien esittää uusi aineisto uudessa määräajassa.

2. Arviointi

43. Toinen valitusperuste ja sen eri osat kohdistuvat erityisesti siihen unionin yleisen tuomioistuimen päätelmään ja sen taustalla olevaan, valituksenalaisen tuomion 62–80 kohdassa esitettyyn päättelyyn, että valituslautakunta on tulkinnut väärin YKLV:lle asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdassa annetun harkintavallan laajuuden katsoessaan, että YKLV oli rikkonut asetuksen N:o 2100/94 61 artiklan 1 kohdan b alakohtaa sallimalla KSB:n esittää uutta aineistoa, vaikka YKLV:n olisi tämän säännöksen mukaan pitänyt hylätä KSB:n tekemä hakemus. Valittajien mukaan tällainen salliminen ei voinut olla seurausta mistään muusta kuin mainitun asetuksen 80 artiklassa säädetystä menetetyn määräajan palauttamisesta, jollaista KSB ei kuitenkaan ollut pyytänyt.

44. On lähtökohtaisesti muistettava, että YKLV:lla on asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan nojalla valta vahvistaa yleisin säännöin tai yksittäistapauksissa hakemuksesta tekniseen tutkimukseen tarkoitetun aineiston esittämiselle aika ja paikka sekä vertailunäytteet samoin kuin aineiston ja näytteiden laatu ja määrä.

45. Tältä osin on huomautettava, että sikäli kuin YKLV:lla on asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan nojalla valta määritellä sekä määrällisesti että laadullisesti aineisto, joka sille on esitettävä monitahoisista tieteellisistä ja teknisistä arvioinneista koostuvaa teknistä tukimusta varten, YKLV:lle on myös myönnettävä tietty harkintavalta mainitun säännöksen soveltamisessa. [8]

46. Kohtalaisen laaja harkintavalta on mielestäni perusteltua tässä yhteydessä ja siihen viittaa itse asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan sanamuoto, minkä lisäksi se käy ilmi myös kyseisen asetuksen 61 artiklan 1 kohdan b alakohdasta, jonka mukaan YKLV saa hyväksyä kyseisen asetuksen 55 artiklan 4 kohdan mukaisten pyyntöjensä noudattamatta jättämisen ja siten välttyä joutumasta hylkäämään hakemuksen. [9]

8 — Ks. vastaavasti edellä alaviitteessä 5 mainittu asia Schräder v. YKLV, tuomion 77 kohta sekä kyseisessä asiassa esittämäni ratkaisuehdotuksen 25 kohta; ks. lisäksi mm. asia C-169/95, Espanja v. komissio, tuomio 14.1.1997 (Kok., s. I-135, 33 ja 34 kohta).

9 — Ks. soveltuvin osin asia C-29/05 P, SMHV v. Kaul, tuomio 13.3.2007 (Kok., s. I-2213, 42 kohta), jossa todetaan SMHV:n laajasta harkintavallasta, että se voi ottaa huomioon tosiseikkoja tai todisteita, joihin on vedottu tai jotka on esitetty liian myöhään.

47. Tästä näkökulmasta vaikuttaa siltä, että määritellessään valituksenalaisen tuomion 63–65 kohdassa asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdassa säädetyn harkintavallan laajuutta unionin yleinen tuomioistuin katsoi perustellusti, että kyseiseen harkintavaltaan kuuluu YKLV:n oikeus täsmentää, jos se pitää sitä tarpeellisena, yhteisön kasvinjalostajanoikeutta koskevan hakemuksen tutkimisen edellytyksiä, mikäli määräaika, jossa hakijan on vastattava sille osoitettuun yksittäiseen pyyntöön, ei ole päättynyt.

48. Unionin yleinen tuomioistuin saattoi tässä yhteydessä – oikeudellista virhettä tekemättä – todeta valituksenalaisen tuomion 64 kohdassa, että on hyvän hallinnon periaatteen ja menettelyn sujuvuuden ja tehokkuuden turvaamisen tarpeen mukaista, että YKLV:n katsoessa, että sen havaitsema epätarkkuus voidaan korjata, sillä on mahdollisuus jatkaa sille jätetyn hakemuksen tutkimista eikä se ole siinä tilanteessa velvollinen hylkäämään hakemusta.

49. Unionin yleinen tuomioistuin on myös menetellyt oikein huomauttaessaan valituksenalaisen tuomion 65 kohdassa, että on oikeusvarmuuden periaatteeseen erottamattomasti kuuluva vaatimus, että hakijat voivat saada yksiselitteisesti tietoonsa oikeutensa ja velvollisuutensa jotta ne voivat ryhtyä niiden johdosta asianmukaisiin toimenpiteisiin.[10] Koska YKLV:a Euroopan unionin viranomaisena sitovat unionin oikeuden yleisen periaatteen, oikeusvarmuuden, vaatimukset, unionin yleinen tuomioistuin – toisin kuin valittajat väittävät – saattoi todeta oikeudellista virhettä tekemättä, että YKLV:lla oli valta varmistua siitä, että sen yksittäiset pyynnöt ovat selviä, ja että näin ollen hakija on yksin vastuussa pyyntöjen noudattamatta jättämisestä.

50. Toisin kuin valittajat väittävät, valituksenalaisessa tuomiossa ei millään tavalla viitata siihen tai anneta ymmärtää, että YKLV:lla oleva valta tarkoittaisi täysin vapaata harkintavaltaa, joka on ylemmänasteisen tuomioistuinvalvonnan ulkopuolella.

51. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin ei mielestäni tältä osin tehnyt oikeudellista virhettä, kun se täsmensi YKLV:lle asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdassa annetun harkintavallan laajuutta.

52. Valituksenalaisen tuomion seuraavissa kohdissa unionin yleinen tuomioistuin jatkoi esillä olevan asian olosuhteiden tarkastelemista harkintavallan edellä kuvaillun laajuuden pohjalta.

53. Siinä yhteydessä unionin yleinen tuomioistuin arvioi varsinkin valituksenalaisen tuomion 69 ja 72 kohdassa, että asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu yksittäinen pyyntö sisältyi 26.1. ja 25.3.1999 päivättyihin kirjeisiin samoin kuin 13.6.2001 lähetettyyn sähköpostiin, joiden välityksellä YKLV oli ollut yhteydessä KSB:hen virastossa vireillä olleen menettelyn aikana.

54. Valittajien väite siitä, että tällaiset pyynnöt voivat kohdistua vain itse kasviaineistoon eivätkä sen laatua osoittaviin asiakirjatodisteisiin, kuten kasviaineiston terveystilaa koskeviin asiakirjoihin, on tältä osin hylättävä. Sikäli kuin kyseiset asiakirjat koskevat – kuten unionin yleinen tuomioistuin aivan oikein totesi – esitettävän aineiston laatua, vaikuttaisi olevan turhan kaavamaista ja vastoin edellä tarkasteltua, asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan mukaista YKLV:n laajaa harkintavaltaa, johon muun muassa kuuluu esitettävän aineiston laadun määritteleminen, sulkea pois mahdollisuus sellaisten pyyntöjen tekemiseen mainitun säännöksen nojalla.

55. Vaikka näin ollen 25.3.1999 päivätyn kirjeen sisältämä pyyntö olisikin, kuten valittajat vaativat, tulkittava erilliseksi yksittäiseksi pyynnöksi, joka kohdistuu yksinomaan kasviaineiston terveyttä koskeviin asiakirjatodisteisiin eikä itse aineiston laatuun, kuten aiemmassa, 26.1.1999 päivätyssä kirjeessä esitetty pyyntö, ei ole ilmeistä – eivätkä valittajatkaan ole perustelleet tätä lähemmin –, missä määrin menettelyn jatkaminen kahden yksittäisen pyynnön pohjalta (”kahdeksi pyynnöksi jakaminen”) ylittäisi asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan mukaiset rajat.

10 — Ks. vastaavasti asia 169/80, Gondrand ja Garancini, tuomio 9.7.1981 (Kok., s. 1931, 17 kohta); ks. lisäksi asia C-63/93, Duff ym., tuomio 15.2.1996 (Kok., s. I-569, 20 kohta) ja asia C-110/03, Belgia v. komissio, tuomio 14.4.2005 (Kok., s. I-2801, 30 kohta).

56. Tarkasteltaessa valittajien esittämää valitusta, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki virheen katsoessaan, että YKLV:lla oli oikeus sallia uuden, viruksettoman aineiston esittäminen sen jälkeen, kun määräaika kyseisen aineiston esittämiselle oli päättynyt ja kun oli täysin selvää, että kyseisessä aineistossa oli virus, on syytä todeta, että valituksenalaisen tuomion 74 ja 75 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin asettui YTLV:n 13.6.2001 lähettämässä sähköpostissa esittämälle kannalle, jossa virasto on pitäytynyt myös tässä, unionin yleisessä tuomioistuimessa nyt vireillä olevassa oikeudenkäynnissä ja jonka mukaan se, ettei esitettävässä aineistossa saanut olla virusta, ei käynyt 26.1. ja 25.3.1999 päivättyjen kirjeiden sisältämistä ohjeista ilmi niin selvästi, että KSB:n epätietoisuus voitaisiin sulkea täysin pois. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 76 kohdassa, että pyytämällä 25.3.1999 päivätyssä kirjeessä KSB:tä pelkästään toimittamaan tarvittavan kasvien terveystodistuksen ”mahdollisimman pian”, YKLV ei asettanut KSB:lle täsmällistä määräaikaa kyseisen todistuksen toimittamiselle.

57. Ottaen huomioon nuo tosiseikkojen arvioinnit, joita ei sinänsä ole mahdollista kyseenalaistaa unionin tuomioistuimeen tehdyssä valituksessa ja joissa siis katsottiin, että oli esiintynyt epäselvyyttä siitä vaatimuksesta, ettei teknistä tutkimusta varten toimitettavassa aineistossa saanut olla viruksia, unionin yleinen tuomioistuin oli mielestäni oikeutettu – edellä mainitut hyvän hallinnon ja oikeusvarmuuden periaatteet huomioon ottaen [11] – toteamaan oikeudellista virhettä tekemättä, että YKLV:n harkintavaltaan kuului korjata sen 13.6.2001 lähettämässä sähköpostissa epätarkkuus, joka koski sen aiempia pyyntöjä tältä osin, ja sallia uuden, viruksettoman aineiston esittäminen.

58. Siltä osin kuin valittajat seuraavaksi väittävät, että kyse on menetetyn määräajan palauttamiseen liittyvää menettelyä koskevan, asetuksen N:o 2100/94 80 artiklan rikkomisesta, on riittävää todeta yhtäältä, ettei KSB itse asiassa ole esittänyt mainitun säännöksen mukaista pyyntöä määräajan palauttamisesta, ja toisaalta – kuten YKLV on aivan oikein huomauttanut – mainitun säännöksen mukainen edellytys, joka koskee määräajan noudattamatta jättämistä, ei selvästikään ole täyttynyt, kun otetaan huomioon kasviaineiston esittämiselle asetettua määräaikaa koskeva epäselvyys. Koska YKLV:lla edellä esitetyn perusteella siis oli valta sallia uuden kasviaineiston toimittaminen yhden ja saman hakumenettelyn puitteissa hylkäämättä alkuperäistä hakemusta, ei ollut tarpeen palauttaa oikeutta toimittaa kasviaineistoa asetuksen N:o 2100/94 80 artiklan perusteella.

59. Mainitun säännöksen rikkomista koskeva valitusperuste on siksi hylättävä.

60. Lopuksi totean, että – vastoin valittajien tältä osin esittämää väitettä – unionin yleinen tuomioistuin ei ole tehnyt minkäänlaista oikeudellista virhettä, kun se valituksenalaisen tuomion 80 kohdassa hylkäsi tehottomina väitteet KSB:n vilpillisyydestä, sillä kysymys oli täysin merkityksetön unionin yleisessä tuomioistuimessa tutkittavana olleen asian kannalta, jossa oli kyse siitä, oliko YKLV toiminut asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan mukaisen harkintavaltansa puitteissa yksittäisten pyyntöjensä epätarkkuuden korjaamisessa.

61. Edellä esitetyn perusteella katson, että myös toinen valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 2100/94 55 artiklan 4 kohdan, luettuna yhdessä saman asetuksen 61 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 80 artiklan kanssa, rikkomista, on hylättävä perusteettomana.

62. Kaiken edellä esitetyn perusteella katson, että valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

11 — Ks. edellä 47–49 kohta.

VII Oikeudenkäyntikulut

63. Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan, jota sovelletaan sen 118 artiklan nojalla valituksen käsittelyyn, 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska YKLV ja Schniga ovat vaatineet valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska valittajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

VIII Ratkaisuehdotus

64. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin

1) hylkää valituksen

2) velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.